

[Valdemar Sørensen.]

Del af Befolkningen kan betale. Det er jo ikke nok, at man ifølge Loven bygger til de ubemidlede Familier — det maa ogsaa sikres, at det virkelig sker. Det har hidtil ikke været Tilfældet ved Etagebyggeriet. Nu faar man visse Kauteler i Loven for, at det vil ske for det Byggeris Vedkommende, som drejer sig om, at man skal aflevere Lejligheder til nedsat Husleje for børnerige Familier. Men for saa vidt dette Byggeri finder Sted i Forbindelse med Opførelse af Lejligheder til andre Mennesker, kan man ikke slippe det Krav, at ogsaa det øvrige Byggeri i et saadant Foretagende i sine Priser maa svare til det, man siger her. Man kan ikke levere det saa billigt som til de børnerige Familier, men det maa ikke bygges med større Lejligheder og større Udstyrelse, end at man kan faa det frem til en Husleje svarende til de 650—700—750 Kr., der almindeligvis kan betales. Derfor vil jeg finde det rigtigt, om man ved Siden af, at man fastslaar, at dette Byggeri skal foregaa for den ubemidlede Del af Befolkningen, tillige afgrænser det derigennem, at man siger, at der ikke maa opføres Lejligheder til Priser, der ligger over et vist Beløb.

Jeg kan ikke komme bort fra, hvad der allerede fremgik af mine Bemærkninger i Gaar, at selv om man binder sin største Interesse til Familiebyggeriet, til Parcelbyggeriet, eller hvad man nu vil kalde det, saa bliver dog tilbage det uafviselige Faktum, at det største Byggeri hidtil er foregaaet som Etagebyggeri. Dette vi vil i hvert Fald under den Udvikling, vi staar over for i de nærmeste Aar, ikke komme bort fra. Derfor mener jeg, at man i høj Grad ogsaa maa tage Hensyn til Omfanget af det Etagebyggeri, der finder Sted. Jeg tror, som sagt, ikke, at man kan akkviescere ved, at det Byggeri, der her er Tale om, udelukkende skal foregaa gennem Kommunerne og gennem sociale Boligforeninger. Jeg er bange for, det vil blive for lidt. Det er meget fortrøstningsfuldt at se, at det private Initiativ har et vist Antal Lejligheder under Opførelse allerede nu for den kommende Byggesæson, men jeg trøster mig ikke til, at det vil blive nok. Hvis man vil naa et virkelig frugtbart Resultat, navnlig ogsaa ud fra Hensynet til Arbejdsløshedsspørgsmaalet, tror jeg derfor, det vil blive nødvendigt, at man, i hvert Tilfælde i Begyndelsen af den Periode, hvori dette Byggeprogram skal virkeliggøres, retter sine Anstrengelser mod at faa bygget saa meget som muligt i de første Aar under fornuftige Forhold og ud fra de Krav, jeg her har opstillet.

Jeg ser, der findes i Lovforslagets § 10 — hvad det ærede Medlem Hr. Kristen Amby ikke synes at have været tilstrækkelig opmærksom paa — en Bestemmelse om, at Statslaan ogsaa kan gives til Byggeri af Række- og Parcelhuse, der af Kommuner eller Boligforeninger iværksættes med Salg for Øje. Naar man overhovedet giver en saadan Bestemmelse, forekommer det mig mindre rationelt at opstille som Betingelse, at Kommuner og Boligforeninger skal foretage Opførelsen. Det er jo nemlig hverken Kommunerne eller Boligforeningerne, der faar Lovens Begunstigelser, men Køberne. Her forekommer der mig at foreligge et ganske almindeligt Erhvervsspørgsmaal om, hvem der har Lyst til at opføre disse Huse. Jeg synes, man maa tage dette i Betragtning, og det synes mig ikke farligt paa dette Punkt at give det private Initiativ en Chance for at faa Del i dette Byggeri. Man kan binde det med de samme Kauteler, som man opstiller for det kommunale og sociale Boligbyggeri. Men det vigtigste, man skal sørge for, er dog, at man binder den Mand, der køber Huset, saadan at det fremtidig kommer til at opfylde den Opgave som Led i det sociale Byggeri, som denne Lovgivning forudsætter. Det vil jeg anbefale, at man har Opmærksomheden henvendt paa.

Hartel: Ministerens Svar til mig vedrørende Prisaftalerne forekom mig ikke helt overbevisende, idet det nærmest gik ud paa dette, at en Række Prisaftaler ikke havde fordyrende Indflydelse, og at det Argument, som var fremholdt af Venstres ærede Ordfører og mig, nemlig at Valutacentralen havde haft sin meget betydelige Indflydelse ogsaa paa dette Omraade, ikke betød saa meget. Det er en Kendsgerning, højtærede Minister, at af de 72 Prisaftaler, som hidtil er blevet offentliggjort, er de 55 indgaaet efter, at Valutacentralen er skabt, og det er dog lidet troligt, at der blandt de 355 Prisaftaler, som i det hele er anmeldt, skulde være en ret stor Procentdel, som ikke er indgaaet med det Formaal at skaffe dem, der indgaaer Aftalerne, en økonomisk Fordel, som de ellers ikke kunde faa. Jeg tror derfor, vi skal lade dette hvile. Vi maa være klar paa, at Valutacentralen har haft sin meget betydelige Indflydelse i Retning af at fordyre Omkostningerne, ogsaa gennem Prisaftaler.

Endvidere sagde Ministeren, at han var indforstaaet med at gøre et Arbejde for en Rentesaenkning paa et Tidspunkt, hvor den almindelige Tendens ogsaa Verden over gik i Retning af et lavere Renteniveau.